

Нам треба пам'ятати про минуле

Ми дуже часто забуваєм, що було,
Ми просто пропускаєм все повз вуха...
І ми летим, несемся, женемось
За чимось незбагненим відчайдушно.

Як нам не вистачає тої миті,
Щоб зупинитися, прислухатись, згадати,
Щоб не було чим потім нашим дітям
Усе життя ганебно дорікати.

Щоб нам від них не заховати очі,
Щоб не питали нас : “Чого ви? Як могли?”,
Щоб нас не проникали позаочі,
А навпаки - пишалися вони.

Нам треба зберегти й створити
Історію - свою лиш, самобутню,
Щоб, згадуючи славу днів минулих,
Нам впевнено дивитись у майбутнє.

Не може існувати Україна

Не може існувати Україна
Без козаків, без гайдаків, без князів,
Без мови нашої, без пісні й без калини,
Без сивих постатей з глибин старих віків.

Не може існувати наша мрія,
Не можем збудувати майбуття,
Коли загублена історії перлина,
Коли ми дивимось під ноги все життя,

Коли у нас немає ґрунту й неба,
Коли зависли ми у темній пустоті,
Коли ми кажем : ”Та, історія - не треба,
Нащо тобі та мова - геть не вчи”

Ми самі себе женемо у пастку,

Ми потім бідкаємося все життя :
“Ой, ми могли би жити краще,
А ми - біди причина та “.

І ми повинні жити й пам'ятати
Історію свою, і мову, і культуру,
Щоб ми могли співати й працювати,
Щоб завжди нам всміхалася фортуна.

***

У згарищі всіх війн і революцій,
Ми йшли в нікуди, всі ми йшли кудись,
Не знаючи ні броду, ні дороги –
Ми просто йшли, шукаючи путі.

Не знали ми ні того, що минуло,
Не знали ми того, що ще мине.
Здавалося, що нація заснула,
Або ж ось-ось вона засне.

Були ті люди, що її збудили,
Були і ті, хто клав своє життя,
Щоб жила нація, і щоб вона розквітла,
Щоб мали люди віру в майбуття.

Грушевський був таким – і навіть більше,
Він нашу націю з колін підняв
І ми на світ весь гучно заявили,
Що ми народ, який перемагав.

Ми маємо докласти всіх зусиль,
Щоб зберегти що є, і те, що буде,
Щоб нам не повертатися назад,
Самі створили щоб своє майбутнє.